

Ми – українці нація непереможна, сильна, вірна. Тому нікому не дозволимо знущатися над собою. Україна – понад усе!

Список використаних джерел та літератури

1. Інтернет платформа «На урок»
2. Інтернет платформа «Коло сім'ї»
3. Інформаційні ресурси по темі психологічна допомога.

Борита Ірина,

Вихователь-методист

Городоцького закладу дошкільної освіти(ясла-садок) «Берізка»

Городоцька ОТГ

Педагогіка партнерства – новий рівень взаємовідносин між учасниками освітнього процесу

Анотація. У статті розкривається питання педагогічної взаємодії з учасниками освітнього процесу в сучасних умовах функціонування та розвитку дошкільної освіти.

Ключові слова: педагогіка партнерства, співробітництво, партнерство, взаємодія педагогів із батьками.

Вступ

Для кращого виховання дітей дошкільного віку, треба починати виховувати їх батьків. Дорослі дуже мало часу приділяють своїм дітям. «Педагогіка партнерства» - на сучасному етапі розвитку, один із факторів ефективної взаємодії учасників освітнього процесу. [1]

Організація повноцінної взаємодії педагогів і батьків є сьогодні одним із найважливіших завдань, що стоять перед колективами сучасних навчальних закладів освіти. Вивчення цієї проблеми показує, що в багатьох навчально-виховних закладах відбувається активний пошук і впровадження таких форм взаємодії з родинами вихованців, які дали б змогу досягти реального співробітництва.

Партнерство у дошкільному закладі має базуватися на засадах добровільності, рівності, порозуміння та взаємодопомоги. Права та обов'язки дошкільнят, батьків та вихователів треба чітко формулювати, а головне – усвідомлювати і захищати. Саме так зусилля кожного з них будуть спрямовані на досягнення спільної мети. Адже саме поведінка дорослих, їхні слова та вчинки є для

дітей прикладом для наслідування. Вони впливають на світогляд вихованців, на сприйняття ними своєї суспільної ролі, на уявлення про значення навчання у нашому житті. [4]

Основна частина.

Педагогіка партнерства визначає істинно демократичний спосіб співпраці педагога і дошкільника, який не відкидає різниці в їхньому життєвому досвіді, знаннях, але передбачає безумовну рівність у праві на повагу, довіру, доброзичливе ставлення і взаємну вимогливість.

Педагогіка партнерства – чітко визначена система взаємовідносин всіх учасників освітнього процесу (дошкільники, батьки, вихователь), яка:

- організовується на принципах добровільності й спільних інтересів;
- ґрунтується на повазі й рівноправності всіх учасників, дотримуючись визначених норм (права та обов'язки) та враховуючи ціннісні орієнтири кожної із сторін;
- передбачає активне включення всіх учасників у реалізацію спільних завдань та готовність брати на себе відповідальність за їх результати. [1]

Термін «партнерство» переважно визначають як:

- система взаємовідносин, які відбуваються у процесі певної спільної діяльності;
- спосіб взаємодії і взаємин, організованих на принципах рівності, добровільності, рівнозначності та доповнюваності всіх її учасників;
- організаційна форма спільної діяльності, що передбачає об'єднання осіб на відповідних умовах розподілу праці та активної участі в її реалізації;
- спосіб взаємовідносин, за яких зберігаються права кожної із сторін, чітко узгоджені і злагоджені дії учасників спільної справи, що ґрунтуються на засадах взаємовигоди та рівноправності. [3]

Таким чином, психологічну основу педагогіки партнерства складають суб'єкт-суб'єктні стосунки – співпраця двох суб'єктів. Цей тип взаємин є для освітнього процесу оптимальним, бо, з одного боку, він зберігає за педагогом функцію управління, а з другого, – дає батькам можливість діяти спільно з дітьми та приймати участь в організації освітнього процесу.[1]

Практика виховання дітей у закладі дошкільної освіти спонукає до урізноманітнення та оновлення форм спільної роботи дитячого садка і сім'ї. Аналіз

методичних рекомендацій О. Кононко, Т. Алексеєнко та інших педагогів дає змогу виокремити такі форми партнерства:

- індивідуальні (вступне анкетування, попередні візити батьків з дітьми до закладу дошкільної освіти, співбесіди, консультації, телефонний зв'язок);

- наочно-письмові (батьківські куточки, тематичні стенди, ширмочки, дошка оголошень, планшети, інформаційні листки, тематичні виставки, анкетування, скринька пропозицій, індивідуальні зошити, неформальні листи, родинні газети, педагогічна бібліотека, запрошення, вітання);

- групові (консультації, практикуми, клуби взаємодопомоги, школа молодих батьків, гуртки за інтересами, вечори запитань та відповідей, зустрічі з цікавими людьми – вчителями, лікарями, психологами, юристами);

- колективні (батьківські конференції, тематичні зустрічі за «круглим столом», засідання батьківського комітету, дні відкритих дверей, створення групи батьків-порадників, перегляд ранків, спільні свята, спортивні змагання, відпочинок у вихідні дні). [3]

Педагогіка партнерства – напрям педагогіки, що включає собою систему методів і прийомів виховання і навчання на засадах гуманізму та творчого підходу до розвитку особистості. Серед авторів: В. О. Сухомлинський, Ш. А. Амонашвілі, І. П. Волков, І. П. Іванов, А. С. Макаренко, В. А. Караковський, С. М. Лисенкова, В. Ф. Шаталов та інші.

В основі педагогіки партнерства – спілкування, взаємодія та співпраця між вихователем, дитиною та батьками. Діти, батьки та вихователі, об'єднані спільними цілями та прагненнями, є добровільними й зацікавленими співниками, рівноправними учасниками освітнього процесу, відповідальними за результат. Вихователь має бути другом, а родина – залучена до побудови освітньої траєкторії дитини. Педагогіка партнерства визначає істинно демократичний спосіб співпраці педагога і дитини, який не відкидає різниці в їхньому життєвому досвіді, знаннях, але передбачає безумовну рівність у праві на повагу, довіру, доброзичливе ставлення і взаємну вимогливість [2].

Основні вимоги та правила організації партнерства садочка і сім'ї:

- соціально-педагогічне партнерство педагогів і батьків, які об'єднали свої зусилля для досягнення спільної мети – формування морально-духовної, життєво компетентної особистості, яка успішно самореалізується у соціумі як ГРОМАДЯНИН, СІМ'ЯНИН, ПРОФЕСІОНАЛ;

- єдність дій, педагогів і батьків як основних суб'єктів освітнього процесу;

- зміцнення й розвиток контактів між педагогами і батьками щодо вивчення психології дитини та її поведінки;

- постійний діалог як форма відносин між педагогами і батьками, основою якої є свідоме прийняття шкільних вимог і правил батьками, а також поважливе ставлення педагогів до думок і пропозицій батьків;

- гуманізація міжособистісних відносин, попередження конфліктних ситуацій та оптимізація взаємин між основними суб'єктами навчально-виховного процесу - педагогами і батьками, в основі яких – толерантність, розуміння, співучасть, відкритість, добровільність, здатність до взаємодії;

- постійне, різнобічне і глибоке вивчення сім'ї;

- системна організація навчання батьків, підвищення рівня їхніх психолого-педагогічних знань і компетентності, урізноманітнення форм і методів педагогічної просвіти. [1]

Педагогіка партнерства ґрунтується на таких принципах:

- повага до особистості;

- доброзичливість і позитивне ставлення;

- довіра у відносинах, стосунках;

- діалог – взаємодія – взаємоповага;

- розподілене лідерство (проактивність, право вибору та відповідальність за нього, горизонтальність зв'язків);

- принципи соціального партнерства (рівність сторін, добровільність прийняття зобов'язань, обов'язковість виконання домовленостей).

Завдяки такому підходу батьки можуть повною мірою включитися до навчального процесу. Це дозволить визначити спільне бачення траєкторії розвитку дитини, чітко усвідомити права та обов'язки одне одного, мінімізувати загрозу виникнення непорозумінь. Партнерські взаємини між учителем та батьками дають можливість оперативно реагувати на актуальні виклики та проблеми, а саме відстежувати зміни у поведінці дитини, краще розуміти її вподобання та життєві орієнтири. [4]

Сутність педагогіки партнерства полягає в демократичному та гуманному ставленні до дитини, забезпеченні їй права на вибір, на власну гідність, на повагу, права бути такою, якою вона є, а не такою, якою хоче її бачити вчитель. Стосунки партнерства складаються там, де діти і дорослі об'єднані спільними поглядами і прагненнями. Педагогіка партнерства бачить у здобувачі освіти добровільного і

зацікавленого соратника, однодумця, рівноправного учасника педагогічного процесу, турботливого і відповідального за його результати.

Співпраця дошкільного навчального закладу з родинами у вихованні дітей – справа непроста і виключно індивідуальна. Тому необхідно вивчити запити і пропозиції батьків, рахуватись з ними, у межах розумного і своїх можливостей та задовольнити їх. [1]

Висновок

Отже, головним завданням педагогіки партнерства є подолання інертності мислення, перехід на якісно новий рівень побудови взаємовідносин між учасниками освітнього процесу. Це завдання реалізовується у спільній діяльності вихователя й дошкільників, вихователя й батьків, що передбачає взаєморозуміння, єдність інтересів і прагнень задля особистісного розвитку здобувачів освіти.

Стосунки партнерства складаються там, де діти і дорослі об'єднані спільними поглядами та прагненнями. Педагогіка партнерства бачить в дошкільнику добровільного й зацікавленого однодумця, рівноправного учасника педагогічного процесу.

Тому метою сучасної дошкільної освіти є всебічний розвиток дитини як особистості, її талантів, інтелектуальних, творчих і фізичних здібностей, формування цінностей і необхідних для успішної самореалізації компетентностей, виховання відповідальних громадян, які здатні до свідомого суспільного вибору та спрямування своєї діяльності на користь іншим людям і суспільству, збагачення на цій основі інтелектуального, економічного, творчого, культурного потенціалу українського народу, підвищення освітнього рівня громадян задля забезпечення сталого розвитку України та її європейського вибору. Це досягається закладами дошкільної освіти в побудові партнерського трикутника: педагог – дитина – батьки. Місія сучасного ЗДО допомогти розкрити та розвинути здібності, таланти і можливості кожної дитини на основі партнерства між вихователем, дитиною і батьками.

Список використаних джерел

1. <https://genezum.org/library/pedagogika-partnerstva--nevidemna-skladova-u-roboti-z-batkamy>
2. Вишневський О. Теоретичні основи сучасної української педагогіки : Посібник для студентів вищих навчальних закладів. / О. Вишневський – Дрогобич : Коло, 2006. – 326 с.

3. <https://vseosvita.ua/library/pedagogika-partnerstva-akisno-novij-riven-vzaemovidnosin-miz-ucasnikami-osvitnogo-procesu-220603.html>

4. <https://vseosvita.ua/library/pedagogika-partnerstva-ak-uspisno-vzaemodiati-z-batkami-259899.html>

Бровчук Ірина,
директор ЗДО №6 «Ромашка»
Красилівської міської ради
Хмельницької області

Виховання толерантності у дітей старшого дошкільного віку в комунікативній діяльності

Анотація. В умовах воєнної агресії в Україні життя ставить вищі вимоги до людської спільноти, щодо нових форм співіснування у сьогоденному соціумі, за яких жорстокість, бездушність, чвари, байдужість повинно змінитися толерантному (терпимість, чуйність, милосердя, взаємодопомога та ін.) ставленні людей одне до одного.

Ключові слова: дошкільний вік, толерантність, толерантне ставлення, комунікативна діяльність.

Вступ

Існує безліч підходів до визначення і дослідження поняття «толерантність» тому, що ідея толерантності завжди турбувала людство. Ще античні філософи Платон, Демокріт, Аристотель, Геродот та інші відстоювали духовну свободу особистості, розкутість душі, неможливу при насиллі і дискримінації, а терпимість визначали, як головну умову розвитку особистості.

Ідеї толерантності звучали у творах видатних педагогів. Зокрема В.Сухомлинський пропагував ідеї виховання в дітей любові до Вітчизни на ґрунті любові до близьких, виявлення толерантності у повсякденній діяльності та поведінці [7]. Ідеї толерантності звучать і в працях Б.Лепкого, В.Стуса. Поняття «толерантність» має міждисциплінарний характер, і тому всі існуючі визначення і значення в сучасній науці використовуються неоднозначно.

У гуманітарних науках розглядається проблема толерантності до стресових ситуацій, екстремальних умов середовища, негативних впливів ззовні.